

Napló*

(részletek)

Novi Sad, 1962. dec. 25. Kedd, este 7 óra:

Palotai Boristól egy dedikált regényt hozott a posta: A madarak elhallgattak. Zágrábban járta-kor írt Damjanovéktól, írást küldött a Kilátónak, innen a távismeretség. Aztán egy irodalmi folyóiratban, az erdélyi Korunk régi számában rátaláltam egyik fiatalkori versére, elküldtem Pestre, s most jött a viszonzás. Ma délben a Forum klubjában átadtam Pap Jóskának, a Híd új főszerkesztőjének az Ördögmalom szövegét. Sajnálám, ha nem jelenhetne meg. Majornak nem tetszett, s legfeljebb részletet volt hajlandó közölni belőle. Ekkor én megkérdeztem tőle: na, és a saját rádiódrámáid teljes egészükben tetszettek? (Azokból ugyanis nem csak részletet közölt – saját folyóiratában!) Németh P. István most jött vissza Minda Tibivel Pestről; meséli, hogy beszélt Illyés Gyulával, Déry Tiborral, Weöres Sándorral, Kolozsvári Grandpierre Emillel és – Németh Lászlónéval. Illyésnek elvitte a Puszták népe szerb kiadását. Szirmai hozzászólást írt Szűcs cikkéhez (hogyan kelnek, ill. nem fogynak a magyar könyvek), s érvel saját könyvei érdekében. És jellemző, hogy az írónak saját magának kell megalázkodnia a nyilvánosság előtt, mert nincs már Kritikus és nincs bíráló lelkiismeret. Nem is volt ezen a tájon soha. Itt mindenesnek kell lennie az írónak, vagy leányvári remetének. Választhat ki-ki. De mit tegyen, akinek Leányvára sincs? Teremtsen magának? Gál Laci 60 éves. Bogdánfi kérésére írtam ebből az alkalomból a Dolgozók újévi számába. Apafej rebellisnek nevezte a cikket, mégpedig két bé-vel... Tornai Jóska írt Pestről, fél, hogy megsértett bennünket, a régi jó viszonyt szeretné újra. Küldtem neki egy újévi üdvözlőlapot. Két új versem, az Aranykacsa és a Korsó nem elégít ki, játéknak, csecsebecsének érzem őket. Mélyebbre kellene nyúlni. Az új

kérdése csak szociális elmélyülésben nyerhet megoldást. A költőnek szociális mai meglátásúnak kell lennie. Ez hiányzik.

Novi Sad, 1962. dec. 27. Csütörtök, este:

Gál Laci megkérdezte ma a klubban: kaptam-e meghívót a holnap esti születésnap ünnepélyre. Jellemző mai sztázsomra, hogy ezt egy Gál nem veheti biztosra, hiszen az is megtörténhetne, hogy nem hívnak meg, s neki kell interveniálnia. Majtényiek hívtak bennünket másodikán délutánra. Veres Péter egy Vébeléknek írt levelezőlapon szól a Kilátóról; alaposnak tartja a „rövid életű nyugati szellemi jelenségek” bemutatását, s keveselli a jugoszláv hazai anyagot. Vagy tán azt a jugoszláviai magyarság eredetiben is elolvashatja? – kérdezi. Gál Tarlóvirág címmel válogatott verseit adja ki. Talán Burány Nándor végezte a válogatást... Írnom kell Raičkovičnak a Kiadó nevében; ifjúsági elbeszéléseit tervezik kiadni. Majtényi is bőven idéz Davičo Gálról írt írásából.

Ma a buszmegállónál egy munkás egy százast kért kölcsön egy hordárfélétől – bablevesre. Az adott neki, s mentegetőzött, hogy meghívna hozzájuk, de nem tudja, hogy állnak otthon. Az újévi 7 Napban hozták a Petkovics kérésére készített versválogatásomat a mai „világlírából”. Kálmán elejtette, hogy Dér Zoli megsértődött, amiért másra bízta ezt a feladatot. Én ezt nem tudhattam. Dér volt az első, aki 1947-ben „fölfedezett” a gimnázium hatodik osztályában, egy vers- és tanulmánypályázaton. (Krumpli Karcsi – meseköltemény és A parasztszármazású diák helye és feladata az új életben, „tanulmány”.) A két főszerkesztőné – hallom – Olaszországba utazott, újévi toalettjük beszerzésére. Saffer mondta ma, hogy a Rádió még az utolsó perc-

ben sem törődik, mit adjanak Gálnak szül.napi ajándécul. Tóth Károly ma cikkel boldogított – a Symposionról cseveg. Furcsa pasas. Szombaton Topolyára megyünk.

Novi Sad, 1963. jan. 25. Péntek, 19 óra:

Fudererrel megállapodtunk, hogy a jugoszláv gyermekversek antológiájának magyar kéziratát április 10-ig átadom. A szerkesztésért 150.000 dinárt adnak. A versek fordításáért 100 din. Soronként a szerzőknek 120 din. Összeállítom a Borisavljević-elbeszéléskötet is. (25.000) Juhász Géának tetszett a Jevtusenko-fordításom. A Válatlan éneket Caginak adtam, a jövő számban közli. Virág táviratozott: ne gyere, szombaton érkezünk a sín busszal. Délelőtt bekopogott hozzám a kisfiam. Rakosgattuk az újságokat, gépeltünk a Jó Pajtásból, még sakkoltunk is. Aztán mennem kellett, s útközben vettünk csokoládét. Mínesz 30 fokos hidegek vannak. A fűtött kályha mellett ülök pulóverben, mellényben, kabátban. Hány meg hány szegény család fagyoskodik! Talán nem is lesz tavasz többé. Délután kint járt nálam két fiatal újságíró, Erdélyi Karcsi meg Szántó Zoli. Utána csak ebédeltem. Nincs kedvem egyedül az ételhez sem. Ma összetalálkoztam az utcán Major feleségével, Pöncivel: csizma, kucsma, rókaprémek kabát... Eszembe jutott, milyen kopott veréb volt tíz éve, míg abban az udvari lakásban laktak.

Most szupermodern lakásuk, telefonjuk, gőzfűtésük van, és Major nem áll le akárkivel szót váltani. Ez lett a csizmás, nyakas parasztleányból... „Fürjet fogott öregapám”. Most már nem emlegeti paraszti származását. Úgy hallom, a Forum politikai kiadványainak főszerkesztője. Regényt lehetne róla írni. Hát így elszakad az ember osztályától? Németh Pista becsapott, nem jött ki. Nyilván kártyáznak valahol. Én többet nem hívom, nem is megyek át hozzá, nem az első eset. Aladicsék se jelentkeznek újév óta.

Novi Sad, 1963. febr. 28. Csüt. 15 óra 55:

Találkoztam Herceggel. Óvatos volt, nem őszinte. Azt hiszem, nem hisz már senkinek. Megértem. Nem megy el a Symposion-vitára.

Úgy hallom, Majtényi, Gál sem megy. Mit keresek ott én is? Írni kell, nem odatenni magam a pocskondiázásnak. Herceg mondja, hogy Major visszavonta új regényének bejelentését. Nem ír senki. A mai 7 Nap közli a részletet hangjátékomból. Tegnap a Forum klubjában beszéltem V. Popával, Džadzićtyal és Muharem Perićtyel. Elmondtam nekik, hogy a januári Nagyvilág milyen sok jugoszláv anyagot közölt. Az Új Írástól ők is kaptak felkérést együttműködésre. Felajánlottam nekik válogató, javaslo szolgáltatásunkat, ha szükségük lesz rá. A fotóriporter odaállított közlőnk, s a mai Magyar Szóban úgy látszik, mintha csak én lettem volna velük. A mai 7 Napban Gál reagál a vitaversemre (Magyar Szó, II. 17.) – bártilag, megértő. Mégse megyek el a „dühöngő suhancok” közé, egy asztalhoz nem ülök velük. Kedden reggel 7-kor jön értem a Forum autója, Fudererrel megyünk Stevan Raičkovičhoz Belgrádba, megbeszélni vele a Veliko dvorište fordítását és kiadását. Megkaptam a napokban az adókiutvetést: 23.877 din a múlt évre. Ma fölvettem kb. 12.000 dint a Magyar Szóban közölt vitaversért és a Kohler-fordításért. Ma beszéltem még Kolozi Tibivel, Rencsár Tivadarral (egy kezdő verset adott át, de majd a fiatalok rovatában közlöm, másokkal). Tegnap este harmadszor ment az Ördögmalom a Rádióban.

Novi Sad, 1963. márc. 23. Sz. 16 óra 09:

A tizenegyedik Raičkovič-novellát fordítom. Zitatól kértem hétfőig 2.000 D. Várjuk a vendégeket. Ácsék lila jácinttal virágkosarat küldtek az előbb. Esik az eső, be van borulva. Holnap adják át Gálnak a Híd-díjat. Kaptam én is meghívót. Mijalko Todorovič Pesten van. Gazdasági tárgyalásokat folytatnak. Kedden kezdődik a szabadságom. Egy lapon arra kértük bátyámékat, hogy küldjék el az ősszel kölcsönadott 10.000 dint. Dévavárinak elküldtem két versemet (Topolya, Az igazi város).

Novi Sad, 1963. márc. 24. V., 22 óra 24:

Sinkó átadta de. Gálnak a Híd-díjat. Közhelyszerűen, általánosságban beszélt, s beszűrt ilyesmit is: Goethe ezt és ezt mondta öregkorában (ti.

hogy el kellene már kezdenie a komoly munkát); Gál ugyan nem Goethe, de azért.... stb. Laci nem mondott köszönőbeszédet. Zarin Aleksandar kapta a képzőművészeti díjat. Eljött családotól. Megható volt, és rokonszenves. Zákánnyal lera-gadtam az ablakpárkányon, s szándékosan nem szaladgáltam körül senkit – se jó barátokat, se munkaadókat. Antić félrehívott, hogy egy új garnitúra veszi át a szekció irányítását; engem akarnak alelnöknek. Majd ez, úgymond, befogja az ellenségeskedő kis hörcsögök száját. Mondtam neki, hogy az elnökség sem nekem való, azt is köszönettel visszautasítanám, az alelnökség sem érdekel. Titulusok, funkciók nélkül, csak egyszerűen írni szeretnék, s hagyjanak engem meg magamnak. „Dehát én most válságban vagyok!” – Soha többet nem dolgoztam – vágtam vissza, mire Miko megbántódottan majdnem fenyegetőzött: Mélyen megbánom én ezt öt év múlva... nem tudom, mért épp öt év múlva, s nem tudom, mit kell megbánnom, ha 1949 szeptembere óta ezért küzdöttem, a személyi sérthetlenségemért, integritásomért.

Gál déltájban, pityókásan, és Böske, a felesége legnagyobb szorongására megint hepciászkodni kezdett a „miniszterekkel” – Nagy Jóskával és Farkas Nandival. [...] Bánt, hogy mégiscsak elküldtem Lajcsiéknak azt a lapot. Magdi beteges, ma rosszul érzi magát. Tito megjelent ma a planicai műugró versenyen. A tévében a kult. és művészeti életet, illetve az „állásfoglalókat” pel-lengézték ki. Pap Jóska odaszólt a díjátadáson, hogy majd kijön hozzánk ma este, de nem jött. Sáfrányt hívtam hozzám Kópéval, Zákánnyal – nem jöttek; délután szállingózott a hó – láttam a függönyrésen keresztül. Tegnap este kijöttek – kétórás késéssel Aláék, utánuk Florika és Saša. Boriszek nem jöttek, s nem is üzentek, nem is szóltak semmit. Florika egy sárga gyöngysort hozott Magdinak. Gál a mai Kilátóban – kapitulál vagy taktizál a fiatalokkal szemben. Egy jó csehszlovák filmet láttunk a tévében (Magasabb szempontok). Palotai Boristól kaptam egy dedikált „Vidám vasárnap”-ot, annak öröme, „hogyan ilyen olcsó lettem” – írja. (35 és fél ezer példányban jelent meg.) Beleolvastam: szellemes karcolatok. A Híd-díj-átadáson nem volt ott B. Szabó, senki a Symposionból, nem volt ott Herceg János, Szirmai, Csépe, Quasimodo Braun, Laták, Urbán. Cékus szomszéd kora délelőtt egy cserép virággal köszöntött be a születésnap alkalmából.

Újv., 974. márc. 18. H.

Március 15-én hajnalban Magdival az Ózd környéki Hangonyba utaztunk: Ősz Szabó János műsorához készített hangfelvételeket. Debreceni Sándor ottani munkásnál aludtunk. Horváth Sándor tanácselnök segítségünkre volt. Visszatérőben, másnap, elmentünk Hollókőre, majd Hatvanon és Nagykőrösön keresztül Kecskemétre, Molnár Jánosékhoz. Onnan tegnap haza. Ma du. meglátogattam Majtényiékát, írok róla a vasárnap-i számban.

Újvidék, 1974. márc. 23. Szombat, 23,35.

Petkovics kérésére elküldtem a Félúton-t (meg a Radičević-fordításokat) a 7 Napnak.

Újvidék-Eger, 1974. márc. 28-31.

Az egeri Gárdonyi Géza Társaság meghívására szerzői esten vettem részt március 30-án, szombaton 18 órakor a Megyei Könyvtárban. Bevezetőt mondott Czine Mihály; felolvasott egy tanárképzős fiú s egy leány négy versemet, én is hármát, majd válaszoltam a kérdésekre, végül dedikáltam. Látogatást tettünk Denke Gergelyéknél és Nagy Sándoréknál; kirándulásra mentünk a Szalajka-völgybe és a bélapátfalvi monostorhoz; ellátogattunk az egeri Érseki Könyvtárba (könyvritkaságok, pl. Mikes Kelemen törökországi leveleinek kézirata); a várat bejártuk, a régi utcákat. A Park szálló 21-es szobájában kaptunk kényelmes szálláshelyet. Találkoztam Lőkös Istvánnal, Sántha Miklóssal (Ferenc fiával), Kozma Györggyel s másokkal. Vasárnap de. hazajövet részt vettünk Bozsó János kiskunfélegyházi kiállításának megnyitóján.

Újvidék, 1974. április 14. Nagyszombat

A 7 Nap kiemelt tördelésben hozta a Félúton-t a Michelangelo-mottóval. Ács Karcsi is „nagy” versnek tartja, bár nem az. Legfeljebb csodálkoznak egyesek még mindig, hogy vannak gon-

dolati közlendőim is a versben. (A Jobbágyok unokái óta melyik versemből hiányozhatott?) Egy anekdotába illő, de annál jellemzőbb eset, adalék annak dokumentálásához, hogy kik és hogyan fordítanak engem itt: a belgrádi, ápr. 4-i fogadáson Eugen Werber nevezetű úr Ladik Kait azzal szórakoztatta épp a hátam mögött, hogy példákat hozott föl: milyen érthetetlen, provinciális marhaságokat ír az a F. F. a verseiben... Például ilyesmiket, cirkalom, fecskéfű, pipiske... Hát most ki mondja meg őneki, a fordítónak, hogy mit jelentenek ezek a szavak? Ugyanis rábízta Sava Babić néhány szonett fordítását s a Nyelv és varázst meg az Aranykacsát. Az aranykacsát már megfejtette „patka utvara”, de mi lehet az a cirkalom? – Megmagyaráztam neki, odafordulva, s hozzátettem, hogy a költő nem tehet róla, ha bizonyos városi uraságok nem ismerik azt a nyelvet, amelyből fordítanak, s bemutatkoztam. Szaladt utánam. – Tegnap a Forumban járt egy magyar íróküldöttség: Garai Gábor, Illés Lajos, Vujicsity Sztoján (s a nagykövetség részéről Pálosi); átadták a Forumnak az irodalmi kapcsolatok emléklapját, s Sava Babićnak két hétre szóló meghívót üdülésre. Az este Mallarmét olvastam, s egy politikai emlékiratot fordítok. Június 8-án az orahovói Róna vendéglőben lesz az 1944 májusában végzett topolyai polgaristák „30 éves” találkozója. Az egriek visszatérésem óta nem jelentkeznek. Úgy látszik, a szerzői esten adott válaszaim mégsem voltak konvencionálisak. Pap Jóska szerb nyelvű verset írt a Tiszáról, és franciául dedikálta, ajánlotta Dobó Tihamérnak. Parvenü gesztus. Gál reggelenként bejön a klubba, ismét iszik, és szenved, hogy ő milyen csalódott ember és költő. Németh Pista járja az újságírói villanások felszínes útjait, és kielégül a langy vidéki iszogatások apró örömeiben. Át nem jön hozzám, senki sem jár hozzám. A Félúton-ról sem mondott senki semmit – Ácson kívül, aki cinikus és leplezhetetlenül irigy. Juhász Géza csak akkor csíp el, ha elhaladok ajtaja előtt, a gyermeklap szerkesztősége felé tartva, a harmadik emeleten. Négy-öt könyv, fordítás ügyében illenék magához hívnia – évek óta. Csohány Kálmán magyar grafikusművész verseim illusztrációit állította ki a Csiliben, Pesterzsébeten megrendezett kiállításán. Verseimből is olvastak fel ugyanott. Az egri utamról tudott az egész kultúrrovat, de senkinek nem jutott

eszébe, hogy bár egy újsághírrrel rögzítse. Herceggel interjút készítettem batinai házában április 5-én. Szűcs, a helyettes szerkesztő máig sem közölte le. Jártam a topolyai Április 20. elemiben s a csantavéri Néphősök iskolában: kitűnő rendű, de nagyon szegény falusi gyerekekre próbálom felhívni a nem létező közvélemény figyelmét. Böndör Pálnak adták a Sinkó ifjúsági díjat. Kit érdekel ez itt? A Képes Ifjúság rendre defetista, reményt vesztett verseket, cikkeket közöl a legfiatalabbaktól is. Zsákutca, manír, tetszelgés – sehol egy eredendő tehetséges megmutatkozás, őszinteség, elkötelezettség. A telepi író-olvasó találkozómra négy nyugdíjas jött el egypár héttel ezelőtt. Görömbei az Alföldben talán másképp nyúl a határon túli fiatal írók kérdésköréhez, ha ismeri ezeket az állapotokat itt. Szabadkán pedig egy másfajta primitivizmus az Üzenet, az Életjel stb. tájékán; azokkal sem szolidarizálhatok egyértelműen és végérvényesen. Magányom teljes és bezárt. Marad az észbontó erőfeszítés: még verset írni és hinni, hogy érdemes író-olvasó találkozókra mennem. És vállalni a kenyérkeresetet jelentő újságírást, fordítást, szétszaggatottságot... Meg kellene írnom újvidéki 25 esztendőm naplóját, visszaemlékezéseit régi naplójegyzeteim, följegyzéseim, leveleim és másoktól kapott levelek stb., dokumentumok alapján. S aztán regénybe kezdeni. Vagy új, érzékletes versekbe, rólunk, sorsunkról, valóságunkról.

Újvidék, 1974. ápr. 23. Kedd, 16^h 48’.

Tegnap magához hívott Tomán, s közölte, hogy: Bányai recenziója nyomán mégis kiadják Tadijanović válogatott verseit – fordításomban. És A. Diklić régi gyermekregényét is, a Kistréti szállást, melyet az ötvenes évek derekán közölt folytatásokban – fordításomban – az akkori Pionírújság. Tomán azt is közölte velem, hogy az én válogatásomon alakítani kell; elhagyni, hozzáárakni. Bányai szerint akad pontatlanság is a fordításokban. És hogy Bányai ír majd hozzá előszót, mivel „recenziója is valóságos tanulmány”. – Azt nem csodálom – jegyeztem meg –, mivel Tadijanović Prsten c. válogatott kötetében 100 oldalnyi bibliográfiai, ars credói stb. jegyzetanyag van; abból könnyű tanulmányt csinálni...

(Tomán úgy tett, mintha nem értette volna meg ezt; mindenesetre szerkesztő létére sosem látta a Prsten c. kötetet, s tőlem kéri, hogy átnézze.) Erre odajött Juhász Géza is, mondván, hogy addig nem kapok semmit a két fordításkötetre, amíg át nem adom a harmadikat – a Veselinov emlékiratainak fordítását. Közöltem vele, hogy ez nem hat rám, mert nem halok éhen nélkülük sem, de a kéziratot azért idejében átadom. A napokban Bori tévedt be a Szerb Matica antikváriumába, ahol én válogattam. Nem kerülhette el, hogy ne köszönjön, s meg ne kérdezze: no, találtál valamit? De azért távolabb állt, híven a „haragszom rád”-hoz. Aztán Sinkó famulusa lett, noha az megalázta B. Szabót, elfoglalva jogos helyét a Tanszék élén; vizsgára kényszerítvén azt, aki már nemzedékeket – minket is – fölnevelt (Sinkónak érettségije sem volt). A Symposion kedvéért máról holnapra megtagadott engem Bori; fitymálva írt rólam 1960-tól kezdve, aztán meg elhallgatott, ezzel szemben arra nem méltó csörtetőket favorizált. Minősíthetetlen pálfordulását s főképp gögjét, dölyfét, nem tudósi affektációit sosem fogadhattam el. Ma Szűcs megkérdezte Magdit: hol vagyok én mostanában. Mintha joga volna ehhez. A munkám elvégzem, és aztán azt csinállok itthon, amit akarok. Egyébként majdnem mindennap bejárok a szerkesztőségbe. Hát mit képzelnék ezek? Vasárnap voltunk Kalmár Feriéknél Szabadkán (Metohijska 3.), s megbeszéltük, hogy ha lehetséges, akkor együtt nyaralunk Grožnjanban, Isztriában. Magdinak tegnap sikeres műsora volt Szabadkán: az egészségügyi középiskolában lehallgatták két műsorát. Magdika ma befestette a szempilláit. Persze, eltanácsoltuk ettől. Estére Kántorékhoz megyünk, új lakásukba költöztek. Kb. húsz könyvet vettem ebben a hónapban – antikváriumban, boltban. (Tegnap Désivel, Szabadkán.) Beszélgettem Zákánnyal is a Belgrád-kávéházban. Megemlítvén

régi förmedvényét ellenem a Hídban (1956), el-sápadt és mentegetőzött, hogy annyi éve nem ellenem, hanem Juhász ellen irányult. Dér Zoli nem várt meg a 7 Napban. Kolozsit nem találtam. Írtam ma Molnárnak, Kecskemétre.

Újvidék, 1974. ápr. 26. Péntek, 16 óra

Írtam Hangya Bandinak, mert szeretném vele fölvenni a kapcsolatot; később esetleg érdemlegesen, dokumentáltan írni róla, művészetéről. Az éjjel befejeztem Ruškuc díjnyertes gyermekhangjátékának fordítását, s kis dalszövegeket írtam hozzá. Ma átadtam Szimin Magdának, aki boldog, mert Nevena lánya ma lediplomált. Együtt mentünk át a Tanszékre; Böndör Pálnak adta át Bori a Sinkó-díjat. Egypár meglepett arckifejezést csíptem el akaratlanul: „hogya kerültem én ide?” Ágostonnal pár szót váltottunk; Böndörnek gratuláltam, Borival kezet fogtam. Holnap du. jön hozzánk Kiss Pál fiatal pesti újságírójelölt, interjú ügyben. Kántoréknál jártunk valamelyik este, szobanövényt vittünk nekik az új lakásba. Béládi Miklósnak a Tanszéken megígértem, hogy elküldöm neki a Szabadkai diákéveimet. Mondta, hogy olvasta a Vasfűt, megkapta Pesten. Az éjjel olvastam: Németh Andor: A szélén behajtva. Bányaival is váltottam pár szót; ő recenzálta a Tadijanović-kötetet. Az utóbbi 10 évben együttvéve nem volt ennyi érintkezésem a magas irodalmi klérussal. Gerold egy kis ostoba szöveggel „indokolta” meg a Böndörnek ítélt díjat; de inkább a Symposion „drámai” jelenét pendítette meg. Lenkénél vannak könyveim és ITK-számaim. Magdikával többet kellene foglalkozni: magáraulatóságában felszínességekre szokik rá. Tománnál van a Tadijanović Prstenje! Visszakérni majd! M. ma terepen van: Verbász, Kula, Zombor, Apatin, Kupuszina.

Feb. 28

„utolsóval meggyászoltam, s nem is hiszem, hogy
létezem a regényt: meggyászoltam az utópisztikus regény
ori konstruktív, hingszóit konstruktívok. Ki-
tűntem.

Honföld, 1963. febr. 28. Csit. 15 óra 55.

Találkozom Horroval. Ötvenéves, nem önként. Azt
hiszem, nem lesz más senki is. Meglátom. Nem megy el
a szuperszió utáni. Kéi halom, elcsúszni, Gál szer-
nye. Mit keres, én is? Jóni kell, nem öb-
szem; ugyan a jászokudváriak. Horroval
mondja, hogy Major ritkasága ki ugrik nek
bejöttél. Nem is tudni. A mai 7. hozza
a rengeteg könyv, a kért. Tegnap a Forum
klubjánkon konyákon V. Pápaiat, Dindári. Gál is illu-
strálat. Paris-ig. Elmondta nekik, hogy a jármű-
szi. Magyarok Magyarok, Japontól Magyarok körül.
Aki a drótot és is konyákon felkötött egy újság-
deje. Illusztrálaton nekik adtak, farsold
örökéletkéntek, Gál önkéntek, len. A
farsoldokos adtak nekik, Gál a mai Gál.
Gál a hűbör és Lőrinc, unokák, és is lettem
olvasó. A mai 7. hozza Gál napal
a vita szerke (lit. de II. 12.) - farsoldok,
meglátom. Meglát meglát a „önmeg” szerke
közé, egy andrakos, nem úgy, olók. Később
lygel 7. hozza jóni Gál a Forum antója, Fa-
derekét napal, Gál a Farsoldok, Gál a
Gál a meglátom. Ullé. Ullé a dörzse fo-
derekét is kiadta. Meglátom a meglátom
a volókialet: 23.877 Bm. 7. mit a Gál. Ullé
Gál a Gál. 12.000. A Gál a Gál a Gál a Gál.
Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál.
Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál.
Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál.
Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál a Gál.

Fehér Ferenc kézirata a Naplóból

* A Naplóból kimásolt részeket a szerző felesége, Fehér Magda jutatta el a szerkesztőségbe, azzal a kikö-
téssel, hogy csak halála után jelenhetnek meg. A naplórészletekkel Fehér Ferenc születésének 95. évfordu-
lójára emlékezünk.